

Три брати

Брати (Якоб і Вільгельм) Грімм

Жив колись на світі один чоловік. Було в нього три сини, а з майна він мав тільки одну хатину. Кожен із синів хотів, щоб хата після батькової смерті дісталася тільки йому, але батько любив кожного однаково і не знав, що робити. Найлегше було б продати хатину й поділити гроші між ними, але робити цього він також не хотів, бо хата дісталася йому від баби й діда. Нарешті він знайшов-таки вихід, покликав їх до себе й сказав:

— Ідіть у світ і спробуйте навчитись якогось ремесла, а коли вернетесь додому, то хату матиме той, хто буде найкращим майстром у своєму ділі.

Синам це сподобалось. Найстарший вирішив стати ковалем, щоб підковувати коней, середущий — перукарем, а наймолодший — фехтувальним майстром. Потім вони домовилися, коли мають вернутися додому, і пішли.

І сталося так, що кожен із них потрапив до хорошого майстра і досконало вивчив своє ремесло.

Старший підковував королівських коней і думав собі: "Тепер мені не бракує нічого, і хата буде моя". Перукар голив бороди поважному панству і також думав, що хата буде його. Фехтувальник дістав не один удар, але, зціпивши зуби, мовчав і не дратувався, бо думав собі: "Якщо боятимуся стусана, то хати ніколи не матиму".

Коли минув визначений час, вони знову зішлись всі до батька, але не знали, як найкраще показати свою майстерність, і сіли вкупочці, щоб порадитись.

От сидять вони собі, коли раптом біжить полем заєць.

— Гей! — сказав перукар. — Біжить, наче його кликали.

Він узяв хутенько чашечку й мило, і поки заєць ближче підбіг, зробив піну, потім, на повному ході, намилив, поголив йому бороду і ніде не врізав, не завдав ніякого болю.

— Це мені подобається, — сказав батько, — і коли брати тебе не перевершать — хата твоя.

Трохи згодом бачать — їде якийсь пан у кареті, а кінь їде вчвал.

— Тепер, тату, побачите, що я вмію робити, — сказав коваль, стрибнув за каретою, зірвав на повному ході всі чотири підкови з ніг у коня і прибив чотири нові, а кінь і на мить не спинився.

— І ти добрий зух, хлопче, — сказав батько, — впорався з роботою не гірше за брата, і я просто не знаю, кому віддати хату.

Тоді сказав і третій:

— Тату, то почекайте, подивіться ж, на що здатний і я.

Тут саме почав накрапати дощ. Фехтувальний майстер вихопив шпагу і почав вимахувати нею над головою, та так швидко, що жодна краплина не впала на нього.

А коли дощ припустив і нарешті полив як із відра, він почав вимахувати ще швидше

і залишився сухий, наче сидів під дахом.

Побачивши це, батько дивом здивувався і сказав:

— Ти найкращий майстер, хата твоя.

Середущий і старший брати були задоволені, бо батько розсудив їх саме так, як обіцяв. А що вони любили один одного, то й залишились усі в батьковій хаті і там-таки займалися своїм ремеслом. Були вони добрими майстрами і заробляли добрі гроші.

Так жили вони у згоді до старості, і коли один із них захворів і вмер, то двоє інших так засумували, що теж захворіли і повмирали.

За їхню майстерність усі їх однаково любили й поважали, а тому й поховали в спільній могилі.